

Чому лютий короткий

Чи то жарт напівзабутий,
Чи одна із небилиць —
Тільки чув я, ніби Лютий
Довгий-довгий був колись.

Він у шапці-невидимці
Мандрував собі щодня
По дорозі, по стежинці,
По заметах навманя.

Де не ступить — наче глиця
Стане вмить колючий сніг,
На льоту замерзне птиця
І впаде йому до ніг.

А дихне — ставки і ріки
Лід засклить аж до весни,
І поснуть, бува, навіки
Судаки, лящі, лини.

По горбах і кручах голих
Мерзнуть кози і зайці...
І забили тут на сполох
Побратими-місяці.

На узліссі просто неба
Раду скликали мерщій.
— Гріти землю швидше треба!
Загули навперебій.

Ну, а Лютий не зважає,
Все те байдуже йому,
Не припас, мовляв, тепла я,
Де ж тепер його візьму?

І сказали побратими:
— Це турбота не твоя,
Вахту Березень нестиме
Від сьогоднішнього дня.

... Чи то жарт напівзабутий,
А чи й вигадка, гляди, —
Тільки от говорять люди,
Що відтоді місяць Лютий
Став короткий назавжди.

Вадим Скомаровський